పద-వర్ణం

నేను తాగను: (అని నేనే అనేది:) తాగనంటే, అదేదో పరమ-నిషేధమనీ, అసలా అలవాటే ఎన్నడూ యింటా-వంటా లేదనీ కాదు- ప్చ్...ఏం లేదు. ఈమధ్య ఎందుచేతనో తాగడం లేదు:

మరి, రోజూ ఆ తాగివచ్చేది? ... అతను సీనయ్య.

సీనయ్య చాలా పెద్దమనిషి: వట్టి మర్యాదస్థుడు: నేను ఎరుగున్నంతలో, అతని కన్నుదోయికి ఎన్నడూ అన్యకాంతలు అడ్డమంటూ వచ్చిన పాపాన పోలేదు:

సీనయ్య తాగుతూన్నట్టు నిక్కచ్చిగా నాకు ఒక్కడికే తెలుసును: ఆఁ- అంతేలెండి. అలా అనుకునేందుకు సిసలైన కారణములు ఉన్నవి: కాని, ఒట్టుపెట్టుకున్నట్టుగా ముప్పొద్దులూ ఎందుకు తాగుతున్నాడో, నాక్కూడా తెలియదు సుమండీ!

సీనయ్యా నేనూ కలిసి చిన్నప్పటినుంచి పెద్దదిగే దాకా ఒక బళ్ళోనే ఈడూ-జోడూ-గా చదువుకున్నామనీ, పసితనంనుంచీ కూడా చాలా మమేకంగా ఉండేవాళ్ళమనీ...ఒకళ్ళంటే ఒకళ్ళం నాటికీ-నేటికీ ప్రాణం విడుస్తామనీ... యీ వైనాలన్నీ మా యిరుగూ-పొరుగు వాళ్ళకు ఏం తెలుస్తాయి?-అసలే ఆ వాడకట్టున నాకు అంత మంచిపేరు లేదు...కనుక పోయిందేమీలేదు ఇవాళ నాకు కొత్తగా...మాయింటికి వచ్చేవాడు, ఆ సందుకుండా, సజావుగా మామూలుగా అందరు మనుష్యలలాగా, నడవకుండా, కాళ్ళు పైకెత్తి చేతుల ఆధారంతో కప్పదాట్లుగా వచ్చినా, లేక పిల్లి మంత్రంవేసి మా గుమ్మందాకా దొర్లుకుంటూ వచ్చినా...ఎవళ్ళూ విడ్డూర్యంగా చూడరని నా నమ్మకం: అలాంటప్పుడు ఎవడో ఒక అర్భకుడు ఒక్కవీస పాలు అడుగు-అటూ యిటూ వేస్తూ, గాలిలో, పదేసి అడుగులకు ఓ పర్యాయం ఒక్క అంగుళం మేర తూలుతూన్నాడంటే...అదొక లెక్కా జమా?...కనుక, "వీడూ ఒహ గ్రంథసాంగుడులాగానే ఉన్నాడే" అని మా వాడకట్టు జగజెట్టుల ప్రశంసాలేశాన్నైనా సంపాదించుకునే యోగ్యత, సీనయ్యకు అబ్బలేదు: మా వాడ - కట్టు ఒక్కటేమిటిలెండి, అసలు లోకంతీరే యిలాఉంది. తాగిన తరువాతకూడా, తలవంచుకుని తనదారిని తాను పోయేవాడు. దానిదృష్టిలో...మనిషి కాడు. వట్టిపశువు... సరే దానికేంగాని...

"ఎందుకు తాగివస్తున్నావు భాయీ?" అని అడగవలసిన అవసరం నాకు లేదు. మీరు వెయ్యి చెప్పండి - లక్ష చెప్పండి, ఒక మనిషి తాగితే చెడిపోతాడని...నాకు ఎంత మాత్రము, ఈనాటివరకూ, నమ్మకములేదు...

...ఒక వేళా-పాళా అనకుండా, పొద్దోయీ-పొరమారీ వచ్చేవాడు. యిష్టం ఉంటే నాతోబాటు వేళకు యింత కలో-గంజో త్రాగేవాడు. ఇక్కడే నిద్దరోయేవాడు.

"నిక్షేపంగా యిల్లూ వాకిలీ ఉండగా నీకు ఇదేం ఖర్మంరా?" అని నేను అడుగనూలేదు. ఎన్నడూ వాడిని ఏ విషయంలోనూ పల్లెత్తుమాట అనడం...అలవాటులేదు.

కానీ, ఇలా ఎన్నాళ్ళు జరగాలో అని, నా మానాన నేను ఊరుకున్నాను.

అవాళ మధ్యాహ్నం, సీనయ్యపెళ్ళాం, మా యిల్లు వెదుక్కుంటూ వచ్చింది.

"రా అమ్మా, రా!" అని నేను పలుకరించనూలేదు.

"ఏరీ అన్నయ్యా, ఆయన" అని ఆ చిన్నది పలువిప్పి అడుగనూలేదు.

ఆ అమ్మాయి, గుమ్మంలోకి వచ్చింది... గుమ్మంలోంచి లోపలి హాల్లోకి వచ్చింది... అక్కడే నిలుచుంది... పోయి ఆ కుర్చీలో కూర్చుంది...

ఆ పిల్లది అడగలేదన్నమాటే కాని...నేను ఏదో మహా - హడావుడిగా ఉన్నట్టు అటూ యిటూ తిరుగుతూ, అవీ-యివీ అక్కడివిక్కడా - ఇక్కడివక్కడా సర్దుతూ, ఆ వంక చూడకుండా ఉన్నా, నేను యెటుచూసినా యెదుట ఉన్న ప్రతివస్తువూ...వేయిగొంతులతో నన్ను ఆ ప్రశ్నే అడుగుతూంది...

"అదిగో ఆ లోపల ఉన్నాడు. అవతల గదిలో పడుకున్నాడు" అని నేను వేరే చెప్పనక్కర్లేదు. ఆ అమ్మాయి లోపలికిపోయి చూడకూడదూ?

...సీనయ్య...అక్కడికే వచ్చాడు. తనంతట తానే వచ్చాడనుకోను. ఆ అమ్మాయి ఆత్మశక్తి అంత దొడ్డది అనిపించింది...నా వళ్ళు గిరుక్కున అటువేపు తిరిగింది...

సీనయ్యను చూడగానే ఆ చిన్నదాని రెండుకళ్ళూ ఒక్కచూపున మణిలాగా మెరసినవి...సీనయ్య ఛెళ్ళున కమిచీదెబ్బ నిలువునా తిన్నట్టు లోపలికి దూదిపింజెకుమల్లే యెగిరిపోయినాడు. ఒరుగాలి కొట్టినట్టు తలుపు ఠఫ్‌న పడ్డది...

నాకు కళ్ళు తెరిపినపడి, తలయెత్తే సత్తువలోకి మెడ సడలే వ్యవధానంలో...సీనయ్య భార్య వెళ్ళుతున్నానని అయినా చెప్పకుండా, సడీ చప్పుడూ లేకుండా వెళ్ళిపోయింది...ఆ కుర్చీవంక చూడటానికి జంకాను. అది యెక్కడ యెగిరి తంతుందో అని భయంవేసింది...

సావిట్లో బల్లమీదా, కుర్చీల్లో సోఫాల్లో పడివున్న సమస్తసామగ్రి; పుస్తకాలు, కలాలు, రాళ్ళు - రప్పలూ, దిళ్ళూ దిసమొలలూ...అన్నీ, అక్కసుతో యెగిరివెళ్ళి "తీస్తావా తియ్యవా?" అని ఆ తలుపుమీద పోయిపడ్డాయి... అది బద్ధకంగా...అనుమానంగా తెరుచుకున్నది...ఒక్క నిమిషం ఉండి సీనయ్య బయటికి వచ్చాడు...

"ఏంరా సిగ్గులేదూ?" అన్నాను. కోపం భగ - భగలాడుతూంది కాని, అంతకన్న కొట్టినట్టు దురుసుగా యెలా అనాలో నాకు చేతగాలేదు. సీనయ్య, చీమన్నా కుట్టనట్టుగా వినిపించుకునీ - వినిపించుకోనట్టుగా...నిర్లక్ష్యంగా నన్ను యెగా -దిగా చూసి "నువ్వా యింతేనా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"అంతేనా అంటే?"...నాకు వాడి ఊహ ఏమిటో అర్థం కాలేదు.

"అందరిలాంటి ఫూల్‌వే అన్నమాట."...వాడు నదురూ బెదురూ లేకుండా ధైర్యంగా అనేశాడు. నాకు కోపం రావడానికి...జంకింది; కాని లోలోపల కుత - కుతమంటూంది.

"నువ్వా యింతేనా?– అయ్యోపాపం... ఆ యిల్లాలు...ఆ బంగారుతల్లి వెదుక్కుంటూవచ్చి పడిగాపులు పడివుంటే యీ పనికిమాలినవాడు...బుద్ధిలేకుండా చూసి తలుపువేసుకుంటాడూ? అంత తామసానికి...అలా కంటిచూపూ – నోటిమాటా లేకుండాపోవడానికి ఆ చిన్నది చేసిన మహాపరాధం ఏమిటయ్యా?"

"ఇదేనా నీ మనసులో ధోరణి?..." సీనయ్య గద్దించాడు:...ఇన్ని చిలవలు–పలవలుగా ఆలోచించలేదన్నమాటే కాని, అసలు సాఫుగా ఊహ అదే కాదని యెలా అనగలను?...నా నదురుడు పరకాయించి, సీనయ్య ఇహ ఒంటికాలిమీద లేచాడు...

"ఒరేయ్! నీవు యింకా సత్యకాలపు మనిషివి. ముక్కుకు సూటిగానే ఆలోచిస్తావు. కొందరు ఉన్నారు అక్కడక్కడ మహానుభావులు...అతిరథులు: మహారథులూను. ఇదే వాళ్ళ కంటబడి నట్టాయెనా అందలంలో యెక్కించి పద్నాలుగు పేటలు ఊరేగించక పోయినారూ?... పెళ్ళాంమీదా పుట్టెడుకోపం ఉండి, నమిలివేద్దాం–మింగివేద్దాం అన్న అక్కసులో ఉండి, ఆ యింటిపట్టున అన్నా ఉండకుండా, నా కంట నరుడూ, నరుడికంట నేనూ పడరాదు. అన్నట్లు కన్నానబోయి కన్నానవచ్చినట్లు, ఏ జోలీ – శొంఠీ లేకుండా కాలక్షేపం చేస్తుంటే, తగుదునమ్మా అనుకుంటూ, మళ్లా యిక్కడికి ఏం ముఖం పెట్టుకు ప్రత్యక్షమైనావు? – చేసిన నిర్వాకం చాలదా?...అంటూ సాగదీసి యీ చెంపా ఆ చెంపా వాయికొట్టకుండా...సిగ పాయతీసి తన్ని తగిలేయకుండా, తాను ఏ పాపమూ ఎరుగకపోయినా, తనకు ఆ చిన్నదాన్ని చూడటానికి మొగం చెల్లనట్టు తలుపుచాటున దాక్కున్నాడే కాని, ఆ రాకాసిని చిన్న మెత్తుమాట అనలేదు, ప్ఛ్–యీ కలికాలంలో పుట్టవలసినవాడు కాదు...అని నన్ను చూసి హర్షించనివాళ్ళు, జాలిపడనివాళ్ళు ఉండేవారు కాదంటావా?..."

ఆ వాగుడుకు దరీ – అంతూ కనబడటంలేదు...సరే, వాడికెంత ముచ్చటగా ఉందో, వాగి–వాగి వాడిమానాన వాడే ఊరుకుంటాడులెస్తూ అని వినీవిననట్టు నేనూ ఓ చెవివప్పగించి ఊరుకున్నాను. పోనీ, పాపం వాగనీండి...మాటలకు యీ నడుమ యిద్దరమూకూడా మొగంవాచిపోయినాము, వాడు ఎప్పుడూ పిలిస్తే వినిపించుకునే ధోరణిలో ఉండేవాడు కాదాయెను. వినిపించుకున్నా ఉలికేవాడూ – పలికేవాడూ అసలే కాదాయెను...సరే కానీండి, మాటలు ఖంగ్న మార్మోగడం యింటికీ వంటికీ కూడా మంచిది.

"ఏంరా, ఏం మాట్లాడవేం?"

– ఏం మాట్లాడేది? అనలేనిమాటలన్నీ పేని మూలిగాను.

"అవునా, కాదా?"

– తల అయినా వాడికి తెలిసేట్టు ఊపక తప్పేట్టులేదు. సీనాయ్ నావంక అలా రెప్పవాల్చకుండా చూస్తున్నాడు. నాకు చూస్తున్నంతసేపూ నా తలకాయి వాడి కన్నుసన్నల్లో మెలుగుతూన్నట్లుగా...ఆడుతూనే ఉంది...

సీనాయ్ కళ్ళల్లో పొడి ఆరిపోయింది, జాలిగా చెమ్మగిలినవి.

"నీవన్నమాటలో ఎంత నిజం ఉన్నదో నీకు తెలియదురా!" అంటున్నాడు ప్రాధేయపడుతూన్నట్టు...'అంటే?' అని నేను మౌనంగా ప్రశ్నించక తప్పదుకదా...

"ఏంరా నాకు సిగ్గులేదూ?"

– దానికి ఉంది – లేదు అని ఖచ్చితంగా సమాధానం చెప్పడానికి నాకు తరం కాదు.

"మా ఆవిడమీదకోపం కాదురా. సిగ్గుపడి అవతలికి తప్పుకున్నాను..."

"నిజం?"

ఆశ్చర్యంవేసి అడిగానన్నమాటేగాని; వాడి వాలకం చూసిన తరువాత ఆ సందేహం ఏమీ లేకుండాపోయింది...ఆ సంగతి ఒప్పుకున్నందుకు ఎంత లజ్జించుకున్నాడో...ఎందుకూ, తెలిసిపోవడంలేదూ?

"నీకు ఎందుకురా మధ్య అంతసిగ్గు...కుల-పతివి గాని, సతివికాకపోతివి –"

"తాగుతున్నానని ఆమెకు తెలుస్తుందేమోనని..."

"ఏమో తెలిస్తే?"

"ఏమో?...ఏమో!" వెయ్యికారణాలు వాడికళ్ళు చెప్పినవి. అయ్యోపాపం అనుకున్నాను...జాలితో కాదు సుమా, అంతో యింతో గౌరవంతో.

"ఏంరా. పోనీ, నీకూ ఆవిడకూ అంత యిష్టం లేనిపని చేయాలిసిన అగత్యం ఏం వచ్చింది?...యిది మూణ్ణాళ్ళ ముచ్చటేకాదూ?...ఏం పుట్టినప్పటినుంచీ తాగుతున్నావా? అది లేకపోతే ఉండలేవుగనుకనా? ఇంతకూ నీకు మీ ఆవిడ ఎక్కువా? ఈ తాగుడు ఎక్కువా?"

"అలా అడిగితే ఏం చెప్పనురా? మా ఆవిడను మించిన వస్తువు సృష్టిలో యింకొకటి నాకేం లేదురా! ఆవిడ సౌఖ్యం కోసం నేను ఏ త్యాగానికైనా వెనుదీయనురా?...కాని..."

"ఊఁ-కాని-"

"తాగక తప్పదురా!"

"అలాగేం?"

"అవునురా, నా బాధ నీకు ఎలా అర్థం అవుతుంది?"

"బాధ ఏమిటో చెపితే..."

"...వంగ రాజ్యంలో దుస్సహ దురంత క్షామతాండవం...అబ్బ, అది తలుచుకుంటే...ఆ మాట వింటే... హుఁ...అది మరచిపోయేందుకు తాగందీ బ్రతుకలేనురా..."

– "అవును, సీనయ్య-యే ఆ మాటలు అంటూన్నది" – అని నాలో మనసుకు నచ్చచెప్పుకున్నాను.

పెద్దపెట్టున లోకాన్నంతా ముంచి ఎత్తేటంతటి నవ్వు ముంచుకు రాబోయింది. కాని మనసులో మనసు 'ఏమిటే భడవా, ఏం తెలిసిందని నీకు అంత యద్దేవా?' అంటూ చెంపలోపల ఛెళ్ళున కొట్టింది.

"అంతేనా మరి! అంతకన్న ఏం చెయ్యమంటావు చెప్పు?..." సీనయ్య ప్రశ్న నన్ను తరుముకు వస్తూంది... నవ్వుకూడా వస్తూంది...

తాగడం ప్రారంభిస్తే నవ్వడం మరచిపోగలనా – లేదా?...ఛస్ – ఆమాట అనుకుంటేనే నవ్వువచ్చేట్టుంది.

నవ్వితే సీనాయ్ దీక్షకి అపచారం చేసినట్టు!

అందుకనే...నేను తాగను!